

Ο Άγιος Νεομάρτυς Πολύδωρος

/ [Πεμπτουσία](#)

Μαρτύρησε στη Νέα Έφεσο στις 3 Σεπτεμβρίου 1794

Ο Άγιος καταγόταν από τη Λευκωσία της Κύπρου και εμπορευόταν στην Αίγυπτο. Εκεί συνέβη να γνωριστεί μ' ένα αρνησίχριστο Ζακυνθινό του οποίου έγινε γραμματέας. Μια μέρα,σε κάποια διασκέδαση, μέθυσσε και,με σκοτισμένο το λογικό από τη μέθη, αρνήθηκε τον Χριστό και δέχθηκε το Ισλάμ.

Όταν πέρασε η μέθη και ήλθε στον εαυτό του, μετανόησε και, όπως ο Πέτρος,έκλαψε πικρά. Έφυγε από την Αίγυπτο τότε και πήγε στην Βηρυτό, βρήκε τον μητροπολίτη και εξομολογήθηκε με συντριβή καρδιάς την πτώση του. Ο Επίσκοπος τον δέχθηκε πατρικά, τον συμβούλευσε, τον νουθέτησε, του έδωσε κανόνα και τον έστειλε να περάσει τη Μ. Τεσσαρακοστή σε κάποιο μοναστήρι του Λιβάνου, όπου, μετά το Πάσχα,θα πήγαινε και ο ίδιος,να τον χρίσει με το Άγιο Μύρο. Μαθεύτηκε απ' ό,τι φαίνεται το γεγονός και, επειδή κινδύνευε ο Επίσκοπος, έφυγε ο Πολύδωρος από την περιοχή του και πήγε στην Πτολεμαίδα της Παλαιστίνης, Άκρι ή Άκρα ονομαζόμενη τότε. Εκεί είχε αποφασίσει να ομολογήσει, ακούγοντας όμως από τον Άγιο Πτολεμαΐδος ότι πρέπει να ομολογήσει εκεί που αρνήθηκε,πήρε ένα καράβι για την Αίγυπτο.

Λόγω θαλασσοταραχής ωστόσο το καράβι έπιασε λιμάνι στη Χάιφα. Βλέποντας τόσα εμπόδια, άλλαξε σκοπό και πήρε καράβι για Χίο και από Χίο για Σμύρνη, διψώντας να υπομείνει τον υπέρ Χριστού θάνατο, όμως παντού έβρισκε εμπόδια, που ίσως να ήσαν ενέργεια του μισόκαλου δαίμονος για να τον ψυχράνει και να παραιτηθεί από την σωτήρια ομολογία. Τελικά επέστρεψε στην Χίο και εκεί γνωρίστηκε με τον Άγιο Μακάριο Νοταρά, πρώην Κορίνθου, ο οποίος ησύχαζε τότε στη Χίο και ο οποίος έγινε και αλείπτης του μάρτυρος, τον προετοίμασε δηλαδή για το μαρτύριο. Προετοιμασμένος πλέον όπως έπρεπε, με τα πνευματικά όπλα της αληθινής μετανοίας, με νηστεία, προσευχή, αγρυπνία, γονυκλισίες, παρακλήσεις, ιδιαιτέρως με τη Θεία Ευχαριστία, ήλθε σε τέλεια συντριβή. Έγραψε τις αμαρτίες του όλες από την αρχή και εξομολογήθηκε καθαρά και μετά από σαράντα ημέρες, μη αντέχοντας πια τη φλόγα που είχε ανάψει μέσα στην καρδιά του για μαρτύριο, πήρε ευχή, χρίσθηκε με Άγιο Μύρο, μετέλαβε των αχράντων μυστηρίων και ξεκίνησε με τη συνοδεία κάποιου αδελφού για τη Νέα Έφεσο, Κουσάντασι, για να ικανοποιήσει τον ασίγαστο πόθο του για ομολογία.

Στη Νέα Έφεσο παρουσιάστηκε στο μουφτή και του λέει μεταφορικά : Αγόρασα δύο πιστόλες, η μια είναι καλή, η άλλη ελαττωματική και δεν την θέλω. Είναι νόμιμο να τη δώσω πίσω σ' εκείνον που με εξαπάτησε;

Είναι, του απάντησε ο μουφτής. Δώστο μου του λέγει γραπτώς και του το έδωσε. Αμέσως πηγαίνει στο δικαστή, του δίνει το χαρτί του μουφτή και του λέει την υπόθεσή του.

Και ποιος είναι που σε ξεγέλασε; τον ρώτησε ο δικαστής.

Εσύ, του απάντησε ο Άγιος.

Εγώ, του λέει ο δικαστής, δε σε ξέρω ούτε σε έχω δει άλλη φορά.

Πριν δέκα χρόνια καθόταν άλλος στη θέση σου και εκείνος με ξεγέλασε. Με έκανε και αρνήθηκα την πίστη μου και έγινα μουσουλμάνος. Έφυγα όμως και πήγα στη Φραγκιά, εκεί έμαθα πως θα κολαστώ, επειδή άφησα την πίστη μου. Τώρα ήρθα να σου δώσω τη σφραγίδα που μου έδωσες και να πεθάνω Χριστιανός.

Αφού θέλεις να είσαι γκιαούρης, πήγαινε, βρε παιδί μου, όπου θέλεις, του απάντησε ο δικαστής, και ζήσε όπως θέλεις.

Όχι, του απάντησε, θέλω να είμαι Χριστιανός και το σημείο που έβαλες πάνω μου-εννοώντας την περιτομή της σαρκός-δεν θέλω να το βλέπω, γι' αυτό ήρθα να στο δώσω πίσω.

Είσαι τρελός; του λέει ο κριτής.

Όχι είμαι καλά και ξέρω τι λέω.

Έλα στα συγκαλά σου, γιατί από τα χέρια μου δε βγαίνεις ζωντανός.

Τα έχω σκεφτεί όλα, του απάντησε ο Άγιος, και έχω την ελπίδα μου στον Χριστό ότι θα με βοηθήσει και θα με βάλει στον Παράδεισο. Και σεις θα κολασθείτε αν δεν επιστρέψετε από το σκοτάδι και την πλάνη που ζείτε. Όσα πιστεύετε είναι για γέλια, είσαστε άνθρωποι σαρκικοί, γεμάτοι κακίες, πλανημένοι.

Τότε ο δικαστής διέταξε να τον κλείσουν στη φυλακή, τα πόδια στο τιμωρητικό ξύλο και στο λαιμό αλυσίδες. Την άλλη μέρα συγκεντρώθηκαν διάφοροι Τούρκοι αξιωματούχοι και τον οδήγησαν μπροστά τους. Εκεί άρχισαν με υποσχέσεις και κολακείες για χρήματα και αξιώματα και απειλές από την άλλη, να προσπαθούν να τον μεταπείσουν. Βλέποντας τη σταθερότητα του μάρτυρα διέταξαν να κλειστεί στη φυλακή και να βασανιστεί αλύπητα. Πράγματι όλη τη νύχτα τον βασάνιζαν. Άλλος του έβαζε πυρακτωμένα τούβλα στους ώμους, στις μασχάλες, πυρακτωμένο τάσι στο κεφάλι. Την άλλη μέρα, Κυριακή, τον έβγαλαν από τη φυλακή και πλήθος πολύ τον έφεραν στο δικαστή.

Άλλαξες γνώμη, τον ρώτησαν, γιατί έφτασε το τέλος σου. Εκείνος τους απάντησε : Εγώ τον Ιησού μου δεν τον αρνούμαι, Χριστιανός γεννήθηκα και Χριστιανός θέλω ν' αποθάνω.

Τότε τον καταδίκασαν στον δι' απαγχονισμού θάνατο. Τον άρπαξαν με αγριότητα, του έδεσαν τα χέρια πίσω, του πέρασαν τη θηλιά στο λαιμό και τον οδηγούσαν στον τόπο της καταδίκης. Σ' όλη τη διαδρομή δεν έπαυαν να τον ενοχλούν με προτάσεις να γυρίσει στο ισλάμ. Ο Άγιος μάρτυς παραδομένος στην προσευχή ούτε που έδινε σημασία. Τελικά τον γύμνωσαν και τον απαγχόνισαν. Μετά από τρεις ημέρες διέταξαν κάποιο Χριστιανό να τον κατεβάσει και τον έθαψαν.

Πολλά καταπληκτικά θαύματα έγιναν μετά το μαρτύριό του με τα λείψανά του, ακόμα και με το σκοινί που τον κρέμασαν.

Με τη Μικρασιατική καταστροφή ο πρωτοσύγκελος της Μητροπόλεως Εφέσου Αρχιμανδρίτης Κύριλλος Ψύλλας κατόρθωσε να διασώσει την τιμία κάρα του Αγίου μάρτυρος, η οποία βρίσκεται στον Ι. Ναό Αγίας Αικατερίνης της Πλάκας στην Αθήνα.

Δύο από τα πολλά θαύματα του Αγίου (<http://www.synaxaristis.googlepages.com>):

α) Στη Ν. Έφεσο ζούσε κάποιος χριστιανός που λεγόταν Νικόλαος. Ο δυστυχημένος είχε προσβληθεί από δαιμόνιο, που μιλούσε με το στόμα του και σαν την παιδίσκη των Φιλιππων φανέρωνε πολλές φορές και τα μυστικά εκείνων που κατέφευγαν σ' αυτόν. Κάποια μέρα γνώρισε τον άρρωστο ένας κληρικός, που είχε στην κατοχή του λείψανα του Αγίου Πολυδώρου κι ένα κομμάτι από το σκοινί της αγχόνης και τον λυπήθηκε. Πήρε τα ιερά κειμήλια και πήγε στο σπίτι του. Μόλις έφτασε στην πόρτα και τον είδε ο δαιμονισμένος έβαλε τις φωνές:

-Εσύ εδώ; Εσύ εδώ; Τι ήρθες να κάμεις; Τι θέλεις από μένα;

Ο ιερέας χωρίς να χάσει καιρό, έβγαλε από τον κόρφο του τα άγια λείψανα κι έκαμε το σημείο του σταυρού προς τον άρρωστο.

Ο ιερέας πλησίασε. Έβαλε πάνω στον άρρωστο τα λείψανα και το κομμάτι του σκοινιού που κρατούσε και ω! του θαύματος! Ο άρρωστος έβγαλε μια δυνατή κραυγή κι υστέρα ηρέμησε. Το δαιμόνιο έφυγε κι ο άνθρωπος έγινε πια καλά.

β) Τις θλιβερές και μαύρες εκείνες μέρες που ό Ελληνισμός εξ αιτίας των αμαρτιών μας ξεριζωνόταν από την κοιτίδα του τη Μ. Ασία κι έφευγε κυνηγημένος, ένας Ιερομόναχος, ο Πρωτοσύγκελος της Ι. Μητροπόλεως Εφέσου Κύριλλος Ψύλλος άρπαξε την αγία κάρα του μάρτυρος για να την σώσει. Η μανία

των Τούρκων ενάντια στους κληρικούς κι ο έλεγχος τους για την ανεύρεση τους ήταν απίστευτος. Η μανία τους στρεφόταν ακόμη κι ενάντια στους ναούς και τα ιερά κειμήλια. Όταν ανακάλυπταν κληρικούς ή άλλα πρόσωπα να κρατάνε εικόνες, λείψανα κ.ά. τους έσφαζαν χωρίς καμιά κουβέντα. Η πράξη του Πρωτοσύγκελου ήταν πολύ τολμηρή, Αν τον ανακάλυπταν, θα πλήρωνε αμέσως με τη ζωή του αυτό που πήγαινε να κάμει. Ο ευλαβής όμως εργάτης του Χριστού το αποφάσισε. Ντύθηκε σαν γερόντισσα, πήρε μαζί του τον πολύτιμο θησαυρό του, έκαμε τον σταυρό του και προχώρησε. Ατέλειωτη σειρά περίμενε μπροστά του για έλεγχο. Σαν έφτασε στο τούρκικο φυλάκιο για την έρευνα, οι Τούρκοι ήσαν μανιασμένοι. Είχαν ανακαλύψει μερικούς μεταμφιεσμένους κι είχαν γίνει έξαλλοι. Την ώρα εκείνη πού οι άπιστοι βρίζανε και κτυπούσαν τα θύματα τους και ούρλιαζαν σαν θεριά ήρθε και η σειρά του μεταμφιεσμένου Κύριλλου για έλεγχο.

Ο πιστός κληρικός, χωρίς να χάσει την ψυχραιμία του, έσφιξε στα στήθη τον θησαυρό του, την κάρα του Αγίου και ψιθύρισε μέσα του:

-Άγιε Πολύδωρε, σώσε με. Και τον έσωσε.

- Γκιτ πε χανούμ (γκρεμίσου χανούμισσα) φώναξε ό Τούρκος και τον έσπρωξε μπροστά. Σε λίγο ο ιερομόναχος βρισκόταν πεταγμένος στη βάρκα σωτηρίας με τον θησαυρό του. Πώς έγινε τούτο; Ο ίδιος δεν θυμάται. Δεν κατάλαβε. Ένα είναι το γεγονός: Σώθηκε. Σώθηκε κι αυτός κι η αγία κάρα του μάρτυρος. Όταν έφτασε στην Αθήνα, την κατέθεσε στον Ιερό Ναό της Αγίας Αικατερίνης της Πλάκας. Εκεί βρίσκεται και σήμερα. Δεκάδες πιστών περνάνε κάθε μέρα για να την προσκυνήσουν. Και χιλιάδες κάθε χρόνο στις 3 του Σεπτέμβρη, που είναι η μέρα της γιορτής του, τρέχουν να τιμήσουν τον μάρτυρα, τον εξωμότη, που μετανόησε, και να ζητήσουν τη χάρη Του. Τρομερό κακό στον άνθρωπο η πτώση. Πολύ τρομερό! Μεγάλη η αξία της μετάνοιας. Πολύ μεγάλη. Η πτώση καταστρέφει, εξευτελίζει. Η μετάνοια αποκαθιστά, σώζει. Αποκαθιστά τον άνθρωπο στο πατρικό σπίτι. Και τον σώζει. Τον κάνει «συμπολίτην των Αγίων και οικείου του Θεού».

Ναι! συμπολίτη των Αγίων και οικιακό του Θεού.

Πραγματικά! Τι ωραία να θυμόντουσαν συχνά οι άνθρωποι τούτη την αλήθεια!.